

Nummer: 3104.

Rep. nr.: 2010/2236

Zitting van:

05 oktober 2010

EINDARREST

Het HOF VAN BEROEP, zitting houdend te ANTWERPEN, zesde bis kamer, recht doende in burgerlijke zaken, heeft volgend arrest gewezen:

In zake: 2009/AR/2929

STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST, bevoegd voor de Provincie met burelen gevestigd te

APPELLANT

tegen de vonnissen gewezen door vierde kamer van de door de Rechtbank van eerste aanleg te Tongeren de dato 21 mei 2008 en 02 september 2009

Vertegenwoordigd door Mr. , advocaat te 3800

Tegen:

met maatschappelijke zetel te en ingeschreven in het kruispuntbank der ondernemingen onder het nummer

GEÏNTIMEERDE

vertegenwoordigd door Mr. loco Mr. , advocaat te

Gelet op de door de wet vereiste processtukken in behoorlijke vorm overgelegd waaronder de eensluitende afschriften van de bestreden vonnissen van de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren van 21 mei 2008 en 2 september 2009, waarvan geen betekening voorligt

Gelet op het verzoekschrift in hoger beroep neergelegd ter griffie van dit Hof op 26 oktober 2009, waarbij tijdig en naar de vorm geldig hoger beroep wordt ingesteld.

1.

Voorafgaande feiten en retroacten

Geïntimeerde is sedert 26 januari 1988 eigenares van een onroerend goed gelegen te _____, gekadastraerd _____, met een oppervlakte van 66a80ca.

Op 6 juli 1988 wordt door het college van burgemeester en schepenen van _____ voor dit onroerend goed een stedenbouwkundige vergunning voor het oprichten van een handelsgebouw afgeleverd.

Zonder over de nodige vergunning te beschikken heeft geïntimeerde het vergunde gebouw onderkelderd, er een afdak in metaalplaten met een oppervlakte van 25,30 m x 7 m (177,10 m²) tegen geplaatst en achteraan op het terrein een verharding in asfalt aangelegd met een oppervlakte van 36 m x 25 m (hetzij zo'n 900 m²).

Op 1 april 1992 wordt een eerste aanvraag voor regularisatie van de luifel en de verharding geweigerd o.m. omdat er voor de kelderruimte nog geen vergunning was en omdat het gewestplan _____ (KB van 3 april 1979) de constructie volledig in de zone voor natuurreservaat gelegen is.

Op 5 februari 1996 stelt de technische dienst van een proces-verbaal op van de wederrechtelijk in de zone voor natuurreservaat uitgevoerde bouwwerken.

Op 10 juni 2006 formuleert de stedenbouwkundig inspecteur (toen nog gemachtigde ambtenaar) een herstellvordering. In de motivering van de vordering wordt o.m. verwezen naar:

- Artikel 13.4.3.2 van het KB van 28 december 1979 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen dat stelt dat natuurgebieden met wetenschappelijke waarde, gebieden zijn die in hun staat bewaard moeten worden wegens hun wetenschappelijke of pedagogische waarde en waar enkel de handelingen of werken toegestaan zijn die nodig zijn voor de actieve of passieve bescherming van het gebied.
- Het gewestplan (KB van 3 april 1979) waarbij bedoeld perceel gelegen is in een natuurgebied met wetenschappelijke waarde waar de doorgevoerde werken niet kunnen gedoogd worden en de goede ordening van de plaats in het gedrang brengen en waar de inbreuken op de stedenbouwkundige voorschriften dienen beteugeld moeten worden.

Op 27 november 1996 wordt de tweede aanvraag tot regularisatie van de luifel en de circulatieruimte geweigerd, opnieuw o.m. omwille van de ligging in een natuurreservaat en het feit dat de kelderruimte nog niet geregulariseerd werd.

Op 17 april 1997 beslist de bestendige deputatie op beroep tegen weigeringsbeslissing van 27 november 1996 toch tot een gedeeltelijke regularisatie (enkel) voor wat betreft het afdak, waarvan de steunen zouden weggenomen worden zodat de constructie enkel nog aan vergunde gebouw zou hangen.

Bij Ministerieel besluit van 8 mei 1998 wordt na beroep van de gemachtigde ambtenaar de gedeeltelijke regularisatie van het afdak

evenwel op haar beurt vernietigd opnieuw o.m. omdat de luifel niet verenigbaar is met de voorschriften van het gewestplan en ook in enge zin "al was het maar o.w.v. belemmering van zonlicht en beregening een verdere afbreuk doet aan het natuurlijk biotoop dat op die plaats wettelijk als waardevol werd erkend".

Op 17 september 2003 wordt een derde aanvraag tot regularisatie (meer bepaald betrof het een aanvraag tot het uitvoeren van gevel –en publiciteitsvernieuwing, het aanpassen van de inkom en het heraanleggen van de parking) door het college van burgemeester en schepenen van _____ geweigerd o.m. omdat niet voldaan werd aan de voorschriften van het ontwerp BPA _____ m.b.t. de groenvoorziening en omdat door de verharde laad en losaccommodatie aan de achterzijde de bufferzone met het achterliggend natuurgebied wordt aangetast.

Op 20 januari 2004 wordt het BPA _____ goedgekeurd. Dit BPA verhindert de handhaving van de herstelvordering in het strafdossier niet omdat de bouwinbreuken zich ook volgens het 'nieuwe' BPA nog steeds in natuurgebied bevinden, wat appellant op 24 september 2005 aan het O.M. bevestigt.

In antwoord op een herinneringsschrijven van appellant van 7 november 2006 aan het O.M., wordt het strafdossier op 20 februari 2007 zonder gevolg geklasseerd.

Op 3 april 2007 stelt de inspectie RWO _____ vast dat de wederechtelijk opgetrokken constructies nog steeds in stand worden gehouden, waarna bij exploit van 21 september 2007 appellant huidige procedure tot herstel van het goed in zijn oorspronkelijke staat heeft ingeleid.

3.

De oorspronkelijke vordering van appellant bij exploit van 21 september 2007 strekt ertoe:

- vast te stellen dat geïntimeerde, zonder in het bezit te zijn van een voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, een grond heeft gebruikt tot het oprichten en/of instandhouden van een constructie, het aanleggen van verhardingen en het stapelen van materialen, gelegen te gekadastreerd
- geïntimeerde te zien en te horen veroordelen tot het herstel, binnen een termijn van één jaar na betekening van de uitspraak, van de plaats in de oorspronkelijke staat, zijnde de afbraak, (inclusief het verwijderen van de vloerplaat) van het afdak in metaalplaten, het verwijderen van de verharding van de asfalt achteraan op het terrein en het verwijderen van alle gestapelde materialen achteraan op het terrein;
- geïntimeerde een dwangsom op te leggen van 125 EUR per dag, bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.
- te zeggen voor recht dat de termijn van herstel niet dient beschouwd te worden als termijn van verbeurdverklaring van de dwangsom
- geïntimeerde geen bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis, 4de lid Ger.W. toe te staan;

4.

Het bestreden eindvonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Tongeren van 2 september 2009 verklaart de burgerlijke herstellvordering van appellant ongegrond omdat deze niet binnen de redelijke termijn zoals bedoeld bij art. 6.1 EVRM werd ingesteld.

De eerste rechter hanteert als vertrekpunt voor beoordeling van de redelijke termijn de datum van het oorspronkelijke proces-verbaal van vaststelling op 5 februari 1996 en besluit, onder verwijzing naar het arrest van het EHRM van 27 november 2007, dat de redelijke termijn overschreden werd door pas op 21 september 2007, hetzij méér dan 11 jaar later, de dagvaarding in afbraak en herstel te betekenen.

De eerste rechter overweegt tevens dat de herstellvordering als kennelijk onredelijk moet worden bestempeld omdat het voordeel van een goede ruimtelijke ordening door herstel geenszins opweegt tegen de last die daaruit voor geïntimeerde voortvloeit.

5.

Het hoger beroep strekt tot vernietiging en hervorming van het bestreden vonnis en tot onvankelijk en gegrond verklaring van de oorspronkelijke vordering van appelland die in hoger beroep integraal hernomen wordt.

Appellant voert aan dat de redelijke termijn die in acht dient genomen voor benaastiging van de herstellvordering niet overschreden werd. Aangezien de herstellvordering er op gericht is de burgerlijke rechten en plichten vast te stellen, neemt de redelijke termijn volgens appellant pas een aanvang vanaf het ogenblik dat de vordering bij de burgerlijke of strafrechter wordt ingeleid, hetzij in casu op 21 september 2007.

Voorts stelt de appellant dat hij de beoordeling van de redelijke termijn hoe dan ook rekening dient gehouden met de concrete omstandigheden van de zaak sedert formulering van de herstellvordering in 1996. Meer bepaald dient rekening gehouden met de opeenvolgende regularisatieaanvragen van geïntimeerde uit 1996-1998 en 2003, de goedkeuring van het BPA in 2004 en de zonder gevolg klassering van het strafdossier begin 2007. Bovendien stelt appellant dat een gebeurlijke overschrijding van de termijn niet leidt tot een verwerping van de herstellvordering.

Appellant besluit nog dat het evenredigheidsbeginsel in de gegeven omstandigheden - het gaat om een serieuze bouwovertreiding in kwetsbaar gebied en geïntimeerde heeft zelf voor de voldongen feiten gezorgd - niet geschonden werd, de rechter vermog ten andere niet de opportuniteit van de verplichte herstellvordering te toetsen, en dat er geen noodzaak bestaat om advies in te winnen bij de Hoge Raad voor Herstellvordering aangezien de originele herstellvordering dateert van 10 juni 1996.

6.

Geïntimeerde concludeert tot ontvankelijk doch ongegrond verklaring van het hoger beroep en bevestiging van het bestreden vonnis.

Geïntimeerde voert in hoofdde aan, onder verwijzing naar het arrest van het EHRM van 27 november 2007 en in haar redenering gevolgd door de eerste rechter, dat op het moment van de dagvaarding in 2007 de redelijke termijn voor inleiding van de herstellvordering ruimschoots overschreden was gelet op de aanvang van die termijn in 1996, en dat de herstellvordering om die reden afgewezen dient te worden.

In ondergeschikte orde stelt geïntimeerde dat het Hof het nadeel van de bouwheer ten gevolge van de gevorderde herstellmaatregel dient af te wegen tegen het voordeel voor het algemeen belang. De gevorderde herstellmaatregel zou volgens geïntimeerde niet nuttig, niet onmisbaar en disproportioneel zijn.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt geïntimeerde de herstellvordering voor advies te leggen voor de Hoge Raad voor Herstellbeleid.

7. Beoordeling :

Aan de hand van de uiteenzetting van partijen en de neergelegde stukken overweegt het Hof als volgt:

Wat betreft de redelijke termijn:

Internrechterlijk heeft het herstel in de oorspronkelijke toestand ook na het arrest zijn burgerrechtelijk karakter behouden.

"De vaststelling dat het herstel in de oorspronkelijke toestand een 'straf' is in de zin van artikel 6.1 EVRM, brengt enkel mee dat de waarborgen van die bepaling moeten worden in acht genomen. Zij heeft niet tot gevolg dat die maatregel in de Belgische Wetgeving van strafrechtelijke aard is zodat de algemene bepalingen van het Belgisch strafrecht en strafprocesrecht erop toepassing moeten vinden" (zie o.m. Cass. 24 november 2009, nr. , www.iuridat.be)

Geïntimeerde stelt dat de kwalificatie van de herstelmaatregel als 'straf' in de zin van art. 6 EVRM in het arrest tot gevolg zou hebben dat, ondanks het burgerrechtelijk karakter van de maatregel, de bescherming van de redelijke termijn in strafzaken, vervat in artikel 6.1 EVRM, van toepassing is op de procedures die betrekking hebben op een herstelmaatregel.

Derhalve dient volgens geïntimeerde het vertrekpunt van de redelijke termijn gesitueerd op het moment van het proces-verbaal van vaststelling van 5 mei 1996 of van de herstellvordering van 10 juni 1996 en niet op het moment van inleiding van de herstellvordering bij exploit in 2007, zoals appellant aanvoert.

8.

De redelijke termijn vangt voor het bepalen van de gegrondheid van de strafvordering aan op een ander moment dan wanneer het geschil gericht is op het vaststellen van burgerlijke rechten en plichten.

De herstellvordering strekt niet tot strafvervolging, maar beoogt de gevolgen van het misdrijf te doen ophouden en is gericht op het vaststellen van burgerlijke rechten en plichten.

De redelijke termijn neemt derhalve in principe eerst een aanvang vanaf het ogenblik dat de vordering bij de burgerlijke of strafrechter wordt ingeleid. Het loutere gegeven dat de feiten reeds van lang geleden dateren, is op zich niet relevant; wat telt is het ogenblik waarop t.a.v. de betrokkene strafrechtelijke beschuldigingen worden uitgebracht waartegen hij zich heeft moeten verdedigen, dan wel - wat betwistingen van burgerlijke aard betreft - het ogenblik waarop de procedure wordt ingesteld (zie ook VANSANT, P., "Het arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens van 27 november 2007: de Vlaamse handhaving van de ruimtelijke ordening op de rooster", Tijdschrift voor Milieurecht 2008, 49 met verwijzing naar o.m. EHRM 22 mei 2003,

)

9.

In casu werd de herstellvordering ingeleid bij exploit van 21 september 2007, hetzij 7 maanden nadat appellant op de hoogte was van de zonder gevolg klassering van het strafdossier (beslissing van 20 februari 2007) en slechts zo'n 5 maanden nadat de inspectie RWO opnieuw had vastgesteld dat de wederrechtelijk opgetrokken constructies nog steeds in stand werden gehouden (vaststellingen van 3 april 2007).

Voorts wijst het Hof er op dat geïntimeerde sedert het proces-verbaal van 1996 meerdere gestrande regularisatiepogingen ondernomen heeft die mede het tijdsverloop voorafgaand aan de dagvaarding kunnen verklaren en dat in 2004 het BPA tot stand is gekomen, dat de handhaving van de herstellvordering in het strafdossier niet verhinderde.

Rekening houdende met al deze elementen is het Hof van oordeel dat appellant op een correcte wijze gehandeld heeft.

In ieder geval heeft de procedure sedert de dagvaarding een normaal verloop gekend, zodat de redelijke termijn niet overschreden werd.

Zelfs een gebeurlijke overschrijding van de redelijke termijn leidt ten andere geenszins tot de ontoelaatbaarheid van de herstellvordering,

noch verhindert dat desgevallend het opleggen van een wettig bevonden herstellvordering.

10.

Wat betreft de (on)wettigheid en het (dis)proportionele karakter van het gevorderde herstel :

Krachtens artikel 159 GW behoort het tot de bevoegdheid van de rechter om de herstellvordering te toetsen op haar interne en externe wettigheid.

De rechter moet met name nagaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen en moet de vordering zonder gevolg laten wanneer blijkt dat de vordering steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

De herstellvordering wordt in de dagvaarding van 21 september 2007 o.m. als volgt gemotiveerd:

" ... Aangezien de verharding die dient als stapelruimte achteraan en het afdak zijn gelegen in natuurgebied met wetenschappelijke waarde en dat het terrein ook werd opgenomen in het BPA

Dat, overeenkomstig artikel 13 van het KB van 28 december 1972, de natuurgebieden met wetenschappelijke waarde of natuurreservaten de gebieden zijn die in hun staat bewaard moeten worden wegens hun wetenschappelijke of pedagogische waarde. Dat in deze gebieden enkel de handelingen en werken zijn toegestaan, welke nodig zijn voor de actieve of passieve bescherming van het gebied;

Dat het aanleggen van een verharding die wordt gebruikt als stapelplaats en het oprichten van een metalen luifel bij een handelszaak werken zijn die geenszins kunnen worden vergund in natuurreservaat; dat ze volledig strijdig zijn met de bestemming van het gebied;

Dat niet alleen het oprichten van een afdak onaanvaardbaar is, maar dat ook de verharde stapelruimte zeer storend is voor het natuurlijk milieu ter plaatse;

Dat de luifel en de verharde parking deel uitmaken van een laad- en losaccommodatie; dat dit duidelijk een indringing en belasting van het natuurgebied betekent;

Dat in het ministerieel besluit van 08.05.1998 uitdrukkelijk wordt bepaald dat, al was het maar omwille van belemmering van zonlicht en beregening, het afdak en de verharding een afbreuk doen aan het natuurlijk biotoop dat wettelijk als waardevol werd erkend;

Dat volgens het BPA goedgekeurd bij ministerieel besluit van 20.01.2004, de achterliggende zone deels ligt in de zone voor aanhorigheden in een groen kader waar minstens ½ dient beplant te worden in aansluiting op de bufferzone en dat de rest van de achterliggende zone ligt in de bufferzone; dat echter de hele achterliggende zone is verhard met asfalt; dat ook met dit BPA de luifel en verharde stapelplaats ter plaatse onaanvaardbaar is;

Dat volgens de eigenaar het afdak werd geplaatst in 1991 en de asfalt in 1988; dat ook de instandhouding strafbaar is in ruimtelijk kwetsbaar gebied;

Dat zulke inbreuken dienen te worden tegengegaan;

Dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gewijzigd bij latere decreten;

Dat verzoeker bijgevolg in toepassing van artikel 151 van voormeld decreet het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand vordert, hetzij de afbraak (inclusief het verwijderen van de vloerplaat) van het afdak in metaalplaten, het verwijderen van de verharding in asfalt achteraan op het terrein en het verwijderen van alle gestapelde materialen achteraan op het terrein;"

De verdere uitwerking van de motivering van appellant in conclusies doet geen afbreuk doet aan de vaststelling dat appellant uitsluitend met

het oog op een goede ruimtelijke ordening beslist heeft het herstel in de oorspronkelijke staat te vorderen.

11.

De rechter kan zich niet uitspreken over de opportuniteit van de beslissing van appellant, hij kan diens beslissing enkel marginaal toetsen.

Betreffende de bevoegdheid van de rechter om de herstellvordering te beoordelen, nam het Hof van Cassatie volgend standpunt in: "*Rekening houdend met de appreciatie- en beleidsbevoegdheid van het bestuur kan de rechtbank de beslissing van de stedenbouwkundige inspecteur om tot het instellen van de herstellvordering over te gaan, slechts marginaal toetsen. Aldus wijst hij de herstellvordering slechts af indien zij kennelijk onredelijk is. Het begrip kennelijke onredelijkheid is daarbij niet het criterium op basis waarvan de gevorderde herstelmaatregel dient beoordeeld. Het brengt daarentegen enkel de wijze tot uitdrukking waarop de rechter de bestuurlijke beslissing op zijn redelijkheid beoordeelt, namelijk met de terughoudendheid die de discretionaire bevoegdheid van het bestuur vereist.*" (Cass. 9 juni 2009, nr. www.iuridat.be)

In zijn arrest van 24 november 2009 heeft het Hof van Cassatie zijn standpunt over het marginale toetsingsrecht van de rechter bevestigd en het geplaatst in de context van het internationaal beschermde eigendomsrecht (artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM) wanneer de betrokkene, zoals in casu, de evenredigheid van de gevorderde herstelmaatregel betwist: "*De wettigheid van de herstellvordering wordt mede bepaald door artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM waarvan het tweede lid bepaalt dat het recht op ongestoord genot van een eigendom op geen enkele wijze het recht aantast dat een Staat heeft om die wetten toe te passen welke hij noodzakelijk oordeelt om toezicht uit te oefenen op het gebruik van eigendom in overeenstemming met het algemeen belang. De Staat geniet een ruime appreciatiebevoegdheid bij het treffen van maatregelen met betrekking tot de ruimtelijke ordening en de milieubescherming. Het komt aan de overheden toe in te grijpen om te voorkomen dat de maatregelen die ze getroffen hebben ter*

bescherming van de ruimtelijke ordening en het milieu, hun nut verliezen. Daartoe is het mogelijk dat het eigendomsrecht beperkt wordt. Het gunstig gevolg voor een ruimtelijke ordening dient echter evenredig te zijn tot de last die eruit voortvloeit voor de overtreder ...

... De rechter die overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel van artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM vaststelt dat het door de overheid gevorderde herstel beantwoordt aan het vereiste rechtmatig evenwicht tussen een goede ruimtelijke ordening en het recht op ongestoord genot van de eigendom door de overtreder, vermag niet op grond van artikel 6 EVRM zich in te laten met het beleid van het bestuur door niettemin diens redelijk verantwoorde herstellvordering te verwerpen om de enkele reden dat een andere maatregel hem persoonlijk beter aangepast lijkt ..."

12.

De illegale constructies bevinden zich nog steeds in natuurgebied waarvan geïntimeerde de onwettigheid, noch het achterhaald zijn van die bestemming aantoont.

Het belang dat de gevolgen van het herstel voor geïntimeerde kan hebben, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de herstellvordering.

Ook het loutere tijdsverloop doet geen afbreuk aan het legitiem doel van de herstelmaatregel, die beoogt een einde te stellen aan een schadelijke en onvergunbare situatie.

Overeenkomstig artikel 13 van het KB van 28 december 1972 zijn al de groengebieden (waar natuurgebieden toe behoren) slechts bestemd voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu.

Terecht werpt appellant op dat het aantal vierkante meter verharding en afdak dat zonder vergunning werd aangelegd aanzienlijk is, wat geïntimeerde weliswaar formeel betwist maar impliciet eigenlijk beaamt door de proportionaliteit van de herstelmaatregel aan te vechten.

Uit de motivering van de herstellvordering, alsook uit de motivering van de opeenvolgende weigeringen om de bouwovertreding te regulariseren blijkt voorts dat enkel de afbraak van het afdak en de verwijdering van de verharding en van de opgestapelde materialen kunnen volstaan om het goed in overeenstemming te brengen met de bestemming van het gebied.

Het evenwicht tussen een goede ruimtelijke ordening en het recht op een ongestoord genot van de eigendom wordt niet geschonden door de gevorderde herstelmaatregel die nodig blijkt omdat geïntimeerde ondanks de geweigerde regularisatieaanvragen verkozen heeft de wederrechtelijk opgetrokken bouwwerken te behouden.

In de gegeven omstandigheden kan de gevorderde herstelmaatregel dan ook niet als onredelijk beschouwd worden.

De wettig en niet disproportioneel bevonden herstellvordering dient derhalve gegrond te worden verklaard.

13.

Wat betreft het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid Aangezien de oorspronkelijke herstellvordering reeds op 10 juni 1996 werd overgemaakt aan het Parket van de Procureur des Konings te Tongeren, is geen advies van de Hoge Raad vereist.

14.

Het hoger beroep is ontvankelijk en gegrond.

Het bestreden vonnis dient te worden hervormd en de herstellvordering dient gegrond te worden verklaard.

Meer bepaald dient de achterliggende zone van het perceel in overeenstemming te worden gebracht met de voorschriften van de artikelen 13 en 15 van het BPA dat op 20 januari 2004 werd goedgekeurd bij ministerieel besluit.

Uit het verloop van het dossier blijkt dat geïntimeerde ondanks de geweigerde regularisatiepogingen de wederrechtelijk opgetrokken bouwwerken niet spontaan verwijderd heeft, zodat het opleggen van een dwangsom aangewezen lijkt.

15.

Overeenkomstig art. 1017 Ger.W. zijn de gerechtskosten ten laste van de in het ongelijk gestelde partij.

Geïntimeerde is gelet op de gegrondheid van het hoger beroep de in het ongelijk gestelde partij en is gehouden tot betaling van de gerechtskosten, zowel in eerste aanleg als in hoger beroep.

Het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep bedraagt overeenkomstig het K.B. van 26.10.2007 de som van 1 200 EUR.

**OM DEZE REDENEN
HET HOF**

Recht doende op tegenspraak;

Gelet op art. 24 van de wet van 15 juni 1935;

Ontvangt het hoger beroep en verklaart het gegrond;

Hervormt het bestreden vonnis en opnieuw recht sprekende,

- Stelt vast dat geïntimeerde, zonder in het bezit te zijn van een voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, een grond heeft gebruikt tot het oprichten en/of instandhouden van een constructie, het aanleggen van verhardingen en het stapelen van materialen op een perceel, gelegen te _____, gekadastreerd _____;

- veroordeelt geïntimeerde tot het herstel, binnen een termijn van één jaar na betekening van de uitspraak, van de plaats in de oorspronkelijke staat, zijnde de afbraak (inclusief het verwijderen van de vloerplaat) van het afdak in metaalplaten, het verwijderen van de verharding in asfalt achteraan op het terrein en het verwijderen van alle gestapelde materialen achteraan op het terrein;
- legt geïntimeerde een dwangsom op van 125 EUR per dag, bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn;
- zegt voor recht dat de termijn van herstel niet dient beschouwd te worden als een termijn van verbeurdverklaring van de dwangsom;
- zegt voor recht dat geïntimeerde geen bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis, 4de lid Ger.W. wordt toegestaan;

Verwijst geïntimeerde in de gedingkosten van beide aanleggen, in hoofde van appellant begroot op :

1 200 EUR (rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg)

1 200 EUR (rechtsplegingsvergoeding hoger beroep).

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van:

VIJF OKTOBER TWEEDUIZEND EN TIEN

waar aanwezig waren:

Raadsheer
Griffier